

31996L0035

L 145/10

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

19.6.1996

DYREKTYWA RADY 96/35/WE**z dnia 3 czerwca 1996 r.****w sprawie wyznaczania i kwalifikacji zawodowych doradców do spraw bezpieczeństwa w transporcie drogowym, kolejowym i śródlądowym towarów niebezpiecznych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 75,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 189c Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

na przełomie lat znacznie wzrosła ilość krajowych i międzynarodowych transportów towarów niebezpiecznych, zwiększając ryzyko wypadków;

niektóre wypadki zdarzające się podczas transportu towarów niebezpiecznych mogą być spowodowane niewystarczającą wiedzą na temat zagrożenia właściwego dla tego rodzaju transportu;

w związku z realizacją jednolitego rynku transportu niezbędne jest przyjęcie środków mających na celu zapobieganie zagrożeniom właściwym dla takiego transportu:

dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽⁴⁾ nie wprowadza środków zapobiegających zagrożeniom właściwym dla transportu towarów niebezpiecznych;

przedsiębiorstwa związane z transportem lub z załadunkiem lub rozładunkiem towarów niebezpiecznych powinno się wymagać stosowania przepisów dotyczących zapobiegania zagrożeniom właściwym w transporcie drogowym, kolejowym i śródlądowym towarów niebezpiecznych; w tym celu należy wprowadzić obowiązek mianowania doradców ds. bezpieczeństwa transportu towarów niebezpiecznych, którzy odbyli odpowiednie szkolenie zawodowe;

celem szkolenia zawodowego musi być dostarczenie niezbędnej wiedzy z zakresu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych stosowanych w odniesieniu do tych rodzajów transportu;

Państwa Członkowskie muszą określić wspólny minimalny zakres szkolenia zawodowego potwierdzonego zdaniem egzaminem;

Państwa Członkowskie muszą wydawać świadectwa typu wspólnotowego poświadczające kwalifikacje zawodowe doradców, których właściciele będą mogli prowadzić działalność w całej Wspólnocie;

kwalifikacje zawodowe doradców ds. bezpieczeństwa przyczynią się do poprawy jakości świadczonych przez nich usług w interesie użytkowników; takie kwalifikacje zawodowe pomogą także zminimalizować ryzyko wypadków, które mogą spowodować nieodwracalne szkody w środowisku oraz poważne obrażenia u innych osób mogących mieć kontakt z towarami niebezpiecznymi,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1**Cel**

Państwa Członkowskie podejmą zgodnie z wymaganiami niniejszej dyrektywy niezbędne środki mające na celu zagwarantowanie, że nie później niż do dnia 31 grudnia 1999 r. każde przedsiębiorstwo, którego działalność obejmuje transport drogowy, kolejowy lub wodny śródlądowy, lub związany z tym załadunek lub rozładunek towarów niebezpiecznych, wyznaczycy jednego lub więcej doradców ds. bezpieczeństwa transportu towarów niebezpiecznych, odpowiedzialnych za udzielenie pomocy służącej zapobieganiu zagrożeniom właściwym takiej działalności, w odniesieniu do osób, własności i środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. C 185 z 17.7.1991, str. 5 oraz Dz.U. C 233 z 11.9.1992, str. 5.

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 21 listopada 1991 r. (opublikowana w Dz.U. C 40 z 17.2.1992, str. 46).

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 15 maja 1992 r. (Dz.U. C 150 z 15.6.1992, str. 332), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 października 1995 r. (Dz.U. C 297 z 10.11.1995, str. 13) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 1996 r. (Dz.U. C 32 z 5.2.1996, str. 49).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, str. 1.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „przedsiębiorstwo” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, bez względu na to, czy prowadzi ona działalność nastawioną na zysk czy nie, każde stowarzyszenie lub grupę osób nie posiadających osobowości prawnej, bez względu na to, czy prowadzą one działalność nastawioną na zysk czy nie, lub każdy organ urzędowy bez względu na to, czy posiada on osobowość prawną czy też jest zależny od organu władzy posiadającego taką osobowość, zajmującą się transportem, ładunkiem lub rozładunkiem towarów niebezpiecznych;
- b) „doradca w zakresie bezpieczeństwa transportu towarów niebezpiecznych”, zwany dalej „doradcą”, oznacza każdą osobę wyznaczoną przez dyrektora przedsiębiorstwa, której rola polega na wykonywaniu zadań oraz spełnianiu obowiązków określonych w art. 4 oraz która posiada świadectwo przewidziane w art. 5;
- c) „towary niebezpieczne” oznacza towary określone w załączniku A dyrektywy Rady 94/55/WE z dnia 21 listopada 1994 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie drogowego transportu towarów niebezpiecznych ⁽¹⁾;
- d) „działalność” oznacza transport drogowy, kolejowy, wodny śródlądowy towarów niebezpiecznych, z wyjątkiem krajowej wodnej drogi śródlądowej niepołączonej z wodną drogą śródlądową innych Państw Członkowskich, wraz ze związanym z nim załadunkiem i rozładunkiem.

Artykuł 3

Wyjątki

Państwa Członkowskie mogą postanowić, że niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przedsiębiorstw:

- a) których działalność dotyczy transportu towarów niebezpiecznych środkami transportu, które należą do sił zbrojnych lub znajdują się w zakresie ich odpowiedzialności;
- b) których działalność dotyczy ilości, w każdej jednostce transportu, mniejszych niż te określone w uzupełnieniach 10010 i 10011 w załączniku B do dyrektywy 94/55/WE; lub
- c) których działalność główna lub drugorzędna nie polega na transporcie, załadunku lub rozładunku towarów niebezpiecznych, lecz które okazjonalnie zajmują się transportem krajowym, załadunku lub rozładunku towarów niebezpiecznych i stwarzających niewielkie niebezpieczeństwo lub ryzyko zanieczyszczenia środowiska.

Artykuł 4

Rola i mianowanie doradcy

1. Głównym zadaniem doradcy, jako osoby podlegającej dyrektorowi przedsiębiorstwa, jest poszukiwanie wszelkich odpowiednich środków i podejmowanie wszelkich działań w ramach działalności przedsiębiorstwa, mających na celu ułatwienie przeprowadzenia tych działań zgodnie ze stosowanymi przepisami oraz w jak najbezpieczniejszy sposób. Jego obowiązki, dostosowane do działalności przedsiębiorstwa, wymienione są w załączniku I.
2. Doradcą może być również dyrektor przedsiębiorstwa, a także osoba wykonująca inne zadania w przedsiębiorstwie lub osoba niezatrudniona bezpośrednio w danym przedsiębiorstwie, pod warunkiem że jest ona zdolna do wykonywania obowiązków doradcy.
3. Na wniosek właściwych władz lub organu wyznaczonego w tym celu przez dowolne Państwo Członkowskie każde przedsiębiorstwo przekaze dane dotyczące tożsamości doradcy.

Artykuł 5

Świadectwo szkolenia

1. Doradca posiada świadectwo szkolenia zawodowego zgodne ze wzorem wspólnotowym, zwane dalej „świadectwem”, ważne dla danego rodzaju lub rodzajów transportu. Świadectwo to jest wydawane przez właściwe władze lub organ wyznaczony w tym celu przez każde Państwo Członkowskie.
2. Aby otrzymać świadectwo, kandydat musi odbyć szkolenie oraz zdać egzamin zatwierdzony przez właściwe władze Państwa Członkowskiego.
3. Głównym celem szkolenia jest przekazanie kandydatom wystarczającej wiedzy na temat zagrożeń dotyczących transportu towarów niebezpiecznych, przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych stosowanych do danego rodzaju transportu oraz obowiązków wymienionych w załączniku I.
4. Egzamin powinien obejmować przedmioty wymienione w załączniku II.
5. Świadectwo ma postać zgodną z przedstawioną w załączniku III.
6. Świadectwo jest uznawane przez wszystkie Państwa Członkowskie.

Artykuł 6

Ważność świadectwa

Świadectwo jest ważne przez pięć lat. Okres ważności jest automatycznie przedłużany na następne pięć lat, jeśli w ostatnim roku przed jego wygaśnięciem posiadacz odbędzie ponowny kurs lub zda egzamin, zatwierdzony przez właściwe władze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 319 z 12.12.1994, str. 7.

*Artykuł 7***Sprawozdanie z wypadku**

W sytuacji gdy wypadek dotyka osobę, mienie, środowisko lub jego wynikiem jest uszkodzenie mienia lub środowiska podczas transportu, załadunku lub rozładunku przeprowadzonego przez dane przedsiębiorstwo, doradca, po zgromadzeniu wszystkich niezbędnych informacji, sporządza sprawozdanie z wypadku odpowiednio dla zarządu przedsiębiorstwa lub dla lokalnych władz publicznych.

Sprawozdanie to nie zastępuje sprawozdania sporządzanego przez zarząd przedsiębiorstwa, który może być wymagany w Państwie Członkowskim zgodnie z jakimkolwiek innym prawem międzynarodowym, wspólnotowym lub krajowym.

*Artykuł 8***Dostosowanie dyrektywy**

Zmiany niezbędne do dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego w dziedzinach obejmujących zakres jej zastosowania zostaną uchwalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9.

Artykuł 9

1. Komisję wspiera Komitet ds. Transportu Towarów Niebezpiecznych ustanowiony na mocy art. 9 dyrektywy 94/55/WE, zwany dalej „Komitetem”, który składa się z przedstawicieli Państw Członkowskich i któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. Przedstawiciel Komisji przekazuje Komitetowi projekt działań, które mają być podjęte. Komitet przedstawi opinię na temat projektu w terminie, który może zostać określony przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinia zostanie wydana większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada musi podjąć w wyniku propozycji Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie wazone są w sposób określony w niniejszym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub jeżeli komitet nie przedstawił opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek dotyczący podejmowanych środków. Rada działa większością kwalifikowaną.

Jeśli w terminie trzech miesięcy od dnia wniesienia wniosku do Rady nie podejmie ona żadnych działań, Komisja przyjmuje proponowane środki.

Artykuł 10

Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów dotyczących bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy, ustanowionych w dyrektywie 89/391/EWG oraz w szczegółowych dyrektywach je wykonujących.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 31 grudnia 1999 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 3 czerwca 1996 r.

W imieniu Rady

T. TREU

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

OBOWIĄZKI DORADCY OKREŚLONE W ART. 4 UST. 1

Doradca ma następujące obowiązki:

- śledzenie zgodności z zasadami dotyczącymi transportu towarów niebezpiecznych,
- doradzanie przedsiębiorstwu w zakresie transportu towarów niebezpiecznych,
- przygotowywanie rocznego sprawozdania, odpowiednio dla zarządu przedsiębiorstwa lub dla lokalnych władz publicznych, na temat działalności przedsiębiorstwa w dziedzinie transportu towarów niebezpiecznych. Takie roczne sprawozdania są przechowywane przez okres pięciu lat i udostępniane na żądanie władz krajowych.

Zadania doradcy obejmują również monitorowanie czynności oraz procedur dotyczących właściwych działań przedsiębiorstwa:

- procedury zgodności z przepisami dotyczącymi identyfikacji przewożonych towarów niebezpiecznych,
- czynności przedsiębiorstwa przy zakupie środków transportu uwzględniające szczególne wymagania dotyczące transportu towarów niebezpiecznych,
- procedury kontroli sprzętu stosowanego w związku z transportem, załadunkiem i rozładunkiem towarów niebezpiecznych,
- właściwe szkolenie pracowników przedsiębiorstwa oraz zachowanie zapisów z tych szkoleń,
- wprowadzania odpowiednich procedur dotyczących nagłych wypadków stosowanych w momencie incydentu lub wypadku, które mogą wpłynąć na bezpieczeństwo w czasie transportu, załadunku lub rozładunku towarów niebezpiecznych,
- śledzenie i, jeśli to właściwe, przygotowywanie sprawozdań dotyczących poważnych wypadków, incydentów lub poważnych naruszeń rejestrowanych podczas transportu, ładowania lub rozładowywania towarów niebezpiecznych,
- wprowadzania odpowiednich środków w celu uniknięcia ponownych wypadków, incydentów lub poważnych naruszeń,
- uwzględnienie nakazów prawnych i szczegółowych wymagań związanych z transportem towarów niebezpiecznych przy wyborze oraz współpracy z podwykonawcami lub osobami trzecimi,
- dokonywanie weryfikacji mającej na celu stwierdzenie, czy pracownicy zaangażowani w transport, załadunek i rozładunek towarów niebezpiecznych znają szczegółowe procedury operacyjne oraz instrukcje,
- wprowadzania środków w celu zwiększenia świadomości w zakresie zagrożeń właściwych dla transportu, załadunku i rozładunku towarów niebezpiecznych,
- wprowadzania procedur weryfikacyjnych gwarantujących obecność w środku transportu dokumentów i sprzętu bezpieczeństwa, który musi być obecny podczas transportu oraz zgodność tych dokumentów i sprzętu z rozporządzeniami,
- wprowadzania procedur weryfikacyjnych w celu zagwarantowania zgodności z zasadami dotyczącymi załadunku i rozładunku.

—

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ DZIEDZIN WYMIENIONYCH W ART. 5 UST. 4

Wiedza wymagana do uzyskania świadectwa musi obejmować przynajmniej:

- I. Ogólne środki prewencji i zapewniania bezpieczeństwa:
 - wiedza dotycząca konsekwencji, które mogą być spowodowane wypadkiem z udziałem towarów niebezpiecznych,
 - wiedza na temat głównych przyczyn wypadków.
- II. Przepisy odnoszące się do rodzaju transportu stosowanego zgodnie z prawem krajowym, normami wspólnotowymi, międzynarodowymi konwencjami i umowami, z uwzględnieniem w szczególności, co następuje:
 1. klasyfikacji towarów niebezpiecznych:
 - procedura służąca klasyfikowaniu roztworów i mieszanin,
 - struktura opisu substancji,
 - klasy ładunków niebezpiecznych oraz zasady ich klasyfikacji,
 - charakter przewożonych niebezpiecznych substancji i artykułów,
 - ich właściwości fizyczne, chemiczne i toksykologiczne;
 2. ogólne wymagania dotyczące pakowania, włączając cysterny i kontenery zbiornikowe itd.:
 - rodzaje opakowania, kodyfikacja i znakowanie,
 - wymagania dotyczące pakowania oraz opisy dotyczące testowania opakowań,
 - stan opakowania oraz kontrole okresowe;
 3. etykietowanie i znakowanie niebezpieczeństwa:
 - znakowanie na etykietach niebezpieczeństwa,
 - umieszczanie i usuwanie etykiet niebezpieczeństwa,
 - plakatowanie i etykietowanie;
 4. informacje w dokumentach przewozowych:
 - informacje na dokumentach przewozowych,
 - deklaracja zgodności wystawiona przez wysyłającego;
 5. metody wysyłki i ograniczenia w wysyłce:
 - pełny ładunek,
 - transport luzem,
 - transport luzem w dużych kontenerach,
 - transport kontenerowy,
 - transport w umocowanych i dających się zdemontować cysternach;
 6. transport osób;
 7. zakazy i ostrzeżenia odnoszące się do ładunków mieszanych;
 8. rozdzielanie substancji;
 9. ograniczenia ilości przewożonych oraz ilości zwolnionych z ograniczeń;
 10. przeładunek i sztauerka:
 - ładowanie i rozładowywanie (wskaźniki wypełniania),
 - rozmieszczanie ładunku i segregowanie;
 11. oczyszczanie i/lub odgazowywanie przed załadunkiem i po rozładunku;
 12. załogi: szkolenie zawodowe;
 13. dokumenty pojazdu:
 - dokument przewozowy,
 - instrukcje pisemne,
 - świadectwo dopuszczenia pojazdu,
 - świadectwo szkolenia kierowcy pojazdu,
 - potwierdzenie szkolenia w transporcie wodnym śródlądowym,
 - kopie wszelkich naruszeń,
 - inne dokumenty;
 14. instrukcje bezpieczeństwa: wprowadzenie instrukcji oraz sprzętu ochronnego dla kierowcy;
 15. zobowiązania w zakresie nadzoru: parkowanie;
 16. przepisy i ograniczenia dotyczące ruchu i nawigacji;
 17. operacyjne i przypadkowe wyładowywanie materiałów zanieczyszczających;
 18. wymagania dotyczące wyposażenia urządzeń transportowych.

ZAŁĄCZNIK III

FORMULARZ ŚWIADECTWA, OKREŚLONY W ART. 5 UST. 5

**Wspólnotowe świadectwo szkolenia doradcy w dziedzinie bezpieczeństwa transportu towarów
niebezpiecznych:**

Świadectwo nr:

Znak rozpoznawczy Państwa Członkowskiego wydającego świadectwo:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Data i miejsce urodzenia:

Narodowość:

Podpis posiadacza:

Ważne do w stosunku do przedsiębiorstw, które przewożą towary niebezpieczne, oraz dla przedsiębiorstw, które prowadzą związany z tym załadunek lub rozładunek:

 transportem drogowym transportem kolejowym żeglugą śródlądową

Wydane przez:

Data:

Podpis:

Przedłużone do:

Przez:

Data:

Podpis:
